

Sisukord

Tänuavaldused	7
1. PEATÜKK Meemid ja manipulatsioon: võitlus sinu teadvuse üle kontrolli saamiseks	11
2. PEATÜKK Lootus, sõltuvus ja paavst: võitlus sinu hinge üle kontrolli saamiseks	39
3. PEATÜKK Rämpstoidusõltlased: võitlus sinu keha üle kontrolli saamiseks	49
4. PEATÜKK Vabanemine ohvrimeelsusest	61
5. PEATÜKK Rikkaks saamise metafüüsiline element	77
6. PEATÜKK Küllusele orienteeritud hoiaku loomine	87
7. PEATÜKK Külluse universaalsed seadused	101
8. PEATÜKK Külluse saavutamise kõige suurem saladus	123
9. PEATÜKK Isekuse voores	137
10. PEATÜKK Küllusliku elu filosoofia	161
11. PEATÜKK Sidudes need kokku terviseks, õnneks ja külluseks	177
Lisamaterjalid	187

Raamat sisaldab täiskasvanutele mõeldud teemasid ning keelepruuki, mis võib mõjuda sündsusetult. Raamatu lugemisel on soovitatav vanemlik järelevalve.

1. PEATÜKK

Meemid ja manipulatsioon: võitlus sinu teadvuse üle kontrolli saamiseks

***

Ühinenud jõud, mis hoiavad sind rumala,
haige ja rahast lagedana

***

Oli pühapäeva varahommik. Hakkasin just klubist, kus olin õhtu veetnud, koju jõudma. Parkisin auto tänava äärde ja tulin välja, kui üks pikka kasvu võõras astus mu teele ette. Arvasin, et küllap tahab ta mult üht suitsu nuruda või teed küsida.

Relva ei märganud ma enne, kui oli juba liiga hilja.

Selgus, et see oli narkar, kes jahtis järgmist doosi. Lugu juhtus kaheksakümnen datel, Miami „metsikute päevade“ aegu ning vahetult enne narkoepideemia võidukäiku, mil televisiooni vallutasid pisikurjategijad „Mariel Boatliftist“ ja kurikuulsast „Cocaine Cowboysist“. Lõunarannik, kus ma sel ajal elasin, oli narkokuritegevuse keskpunkt.

Ning minust pidi saama järgmine number narkokuritegevuse statistikas...

Võõras hoidis relva vastu minu laupa ning vaatas klaasistunud pilgul justkui minust läbi. Meie taga peatus valge Pontiac Fiero, ilmselt selleks, et oodata minu ründajat.

Kuigi olin tegelenud võitluskunstidega, ei soosinud olukord füüsilist vastupanu. Relv oli endiselt minu pähe suunatud ning teadsin, et minu kutuks tegemiseks piisab vaid ühestainsast lasust. Ja isegi kui ma

ei saa kohe surma, suren lasu tagajärjel hiljem ikkagi. Ma ei teadnud ka, kas ründaja kaaslasel autos oli samuti relv või mitte. (Hiljem sain teada, et oli küll.) Ja loomulikult oleks ta minust jagu saanud, kui oleks vaid soovinud.

Niisiis üritasin ründajat maha rahustada, pakkuda talle raha ja tüürida juhtum rahumeelse lõpuni. Mis oleks toimunud palju paremini, kui mul oleks taskus olnud rohkem kui seitse dollarit! Kuna üks doos kokaiini maksis sel ajal viis dollarit, julgustasin võõrast pakutud raha vastu võtma ja endale kokaiini ostma, et saaksime seejärel kogu asja ära unustada. Kuid ta ei läinud liimile, sest arvas, et mul on tegelikult rohkem raha, ning nõudis selle väljakäimist.

Püüdsin talle võimalikult mõistlikult seletada, et mul ongi vaid seitse dollarit ning ta võiks selle vastu võtta ja endale narkotsi ostma minna. Selgitasin, miks ei tuleks tallegi kasuks, kui olukord läheb liiga pingeliseks – sellele võivad järgneda arreteerimine, süüdistused kuriteos ning isegi vangla. Aga loomulikult ei paista narkarid silma just kõige ratsionaalsema mõtlemise poolest...

Lõpuks käskis ta mul autosse tagasi istuda. Ma ei tea, kuidas ja miks, aga olin veendunud, et kui teen seda, ei pääseks ma sealt enam elusana. Niisiis keeldusin.

„Mul ei ole rohkem raha, aga siin on auto võtmed. Võid auto endale saada, kuid mina sinna ei istu. Võta raha, osta endale narkotsi, mina jalu-tan rahulikult minema ja unustame, mis juhtus.“

Seisime tänavavalgustuse vihus. Nihutasin end tasapisi eredama valguse kätte, juhuks kui keegi sõidab mööda või vaatab korteriaknast välja. Nägin, et võõras läks hetkega närvilisemaks. Fiero juht käivitas mootori.

Äkitselt võttis võõras relva mu otsaesiselt ära ning surus vastu kõhtu. Ta pomises midagi väga ähvardavat. Mäletan, et mõtlesin, kas ta räägib minuga või oli see suunatud kogu maailmale või talle endale. See oli üks neist müstilistest ütlemistest, mis võis tähendada mida tahes. Mul on

meeles, et arutlesin selle üle teistega hiljem – kellega ta siis rääkis või mida ta öelda tahtis.

Huvitav on see, et kui püüan neid sõnu meenutada, ei suuda ma seda teha. Usutavasti on mõistus kogu kogemuse mu mälust kustutanud, et kaitsta mind järgnenut uuesti läbi elamast...

Ta vajutaski päästikule.

See ei olnud nagu filmis. Pauk oli kõrvulukustav, eriti hetkel, mil see peegeldus mu kortermajalt tagasi ning kajas üle kogu lähikonna. Kukkusin selili tänavale ja haarasin kõhust kinni. Siis jäi kõik ümberringi aegla-seks nagu „Matrixi“ filmis...

Jälgisin rahulikult, kuidas tulistaja istus autosse ning see võttis suuna Miami poole. Mäletan, et mõtlesin korra, mis oli juhtunud, ja arvasin, et küllap oli tegemist stardipüstoli ja paukpadrunitega, kuna ma ei tundnud midagi. Ent kui vaatasin oma kõhtu hoidvaid käsi, märkasin, et sõrmede vahelt niriseb verd.

Siis tundsin valu. Tugevat valu.

Kirjaniku ja professionaalse kõnemehe olen uhke oma oskuse üle mõtteid, tõekspidamisi ja lugusid inimesteni tuua. Kuid mul lihtsalt ei ole sõnu kirjeldamiseks tunnet, kuidas püstolikuul läbib elutähtsaid organeid. See on nagu hõõguv, kõrvetav, termotuumareaktsiooni valu. Kuna pauk oli nii vägev, eeldasin, et kohe süttivad tubades tuled, inimesed küünitavad end aknast välja, avavad ukсед ning keegi tuleb ja ulatab mulle abikäe.

Ag ei midagi sellist. Täielik vaikus. Istusin tänaval, jalad tänavavalgustuse paistel välja sirutatud. Jäin sinna, ei teagi, kui pikaks ajaks, olles šokis ning sümboolse täiesti eraldunud olekus, ja jälgisin, kuidas vereleik kasvas mu ümber järjest suuremaks. Järsku mõistsin, et kui ma ei aja end püsti, ei komberda oma korterisse ega kutsu telefonitsi abi, siis surengi sinna tänavale.

Rebisin särgi seljast ning sidusin selle ümber keskkoha, et verejooksu peatada. Ajasin end kuidagi püsti, läksin üle tänavale, ronisin trepist üles

---LK 16 - 21 EI OLE ÜLEVAATE OSA---

MEEMID JA MANIPULATSIOON: VÕITLUS SINU TEADVUSE ÜLE KONTROLLI SAAMISEKS

loidlehtede reporterid ta kinni püüavad. Iga osa lõppeb ühte moodi: ta põgeneb linnast, taas üksi, taamalt kostab kaunis klaverimuusika...

Tulles kiiresti tagasi tänapäeva, näeme Ämblikmehe õnnetus armastust, kui ta lahkub filmi esimese osa lõpus kallima juurest, või „Tiiger ja Draakon“ („Crouching Tiger, Hidden Dragon“) või „Lendavad pistodad“ („Flying Daggers“), mis on samuti sisuliselt „Romeo ja Julia“ töötused. Need kõik on oma emotsionaalse sisu saanud (mis on ülioluline, et mõjutada ja programmeerida alateadvust) ajatult ja universaalselt õnnetu armastuse meemilt.

Üks suuremaid läbilöögihitte oli 2005. aastal meditsiiniteemaline draamaseriaal „Dr House“. Kui aus olla, siis näitlejatöö on täitsa hea ning sari meeldib mulle. Hitiks sai see aga sellepärast, et toetus jällegi mõningatele väga tugevatele meemidele. Dr House on eraklik, kuid nutikas mees, kelle autoriteet seatakse pidevalt kahtluse alla. (Meem: väikekodanlase võitlus kurjaga.) Esimese hooaja ühe kõrvalteemana tuuakse seriaali sisse rahaahne miljardär, kellest saab kliiniku juhatuse esimees ning kes asub töötajaid vallandama, rohkem müüki tegema ja kliinikut juhtima kui kasumikeskust. Talle ei lähe korda, et suremusnäitaja haiglas tõuseb, sest haigete päästmiseks polnud kliinik piisavalt raha teeninud. (Meem: rikkad on õelad.)

Hooaja teises osas hakkab House uuesti oma endise armastatuga kohtuma ja mõistab ühtäkki, et kummagi tunded polnudki lahusoleku ajal hääbunud. Siis tõukab House naise endast eemale, et too saaks oma uue, kuid väga haige mehe juurde tagasi minna. (Meem: õnnetu armastus.) Ikka ja jälle kordub sama muster.

Kuidas riik edukust pärsib...

Nagu eespool mainisin, on meedia vaid üks süüdlastest. Lisaks on teisi mõjutajaid, kes sind pidevalt puuduse ja piiratuse meemidega programmeerivad.

2. PEATÜKK

Lootus, sõltuvus ja paavst: võitlus sinu hinge üle kontrolli saamiseks

***

Lennufirmade kosmilised lojaalsusprogrammid
ja teised religioossed uskumused,
mis panevad sind oma edu ja õnne hävitama

***

Olin parajasti ookeani taga, kui eelmine paavst Johannes Paulus II suri. Teadsin küll, et Ameerika Ühendriikides armastatakse matuserituaale, aga Euroopa meedia ülekannete kõrval tundus sündmuse kajastamine Ühendriikides positiivselt minimaalne. Pariisis oleks võinud Prantsuse televisiooni nimetada ka ainult paavsti saadete telejaamaks. Kui läksin Amsterdami, siis kanti isegi sealsetes hašišikohvikutes seda komejanti televiisoritest katkematult üle.

Oma 26-aastase paavstiks oleku ajal puudutas just Johannes Paulus II maailma oma tegudega kõige enam. Tema valitsemisajal jõudsid Vatikani arvutid, ta reisis 129 riigis ning rakendas oma teenistusse nii televisiooni kui ka tehnoloogia, et jõuda igasse viimasesse kui maailma nurka. Ta kasutas oma visiite paremäärmuslike diktatuuride ülesraputamiseks, vaestele lootuse andmiseks ning kannatanutele päikesekiire näitamiseks. Igal juhul oli ta äärmiselt heasoovlik ning pühendunud mees.

See ei tee aga olematuks vaesuse, asjatundmatuse ja meelegaheite paran-dit, mille ta oma järgijatele maha jättis...

Nagu ajalugu on korduvalt tõestanud, ei pea me kartma mitte paha-tahlikke lurjuseid, vaid pigem heasoovlikke ristosõdijaid. Ja Johannes

Paulus II oli kahtlemata üks ristosõdijatest. Ta üritas kommunismi välja juurida, haigeid lohotada ning vaeseid toita. Aga nagu enamiku usujuhtide puhul tavaline, aitasid ka Johannes Paulus II teod kaasa, et tema järgijad jääksid rumalaks, haigeks ja rahast lagedaks.

Ärge mõistke mind valesti: ma ei usu, et ta tegi seda sellepärast, nagu oleks ta halb mees. Ka mulle avaldas ta spirituaalse ja hooliva olemuse tõttu muljet. Ühtlasi kandis ta endas nii paljusid üldtuntud meeme, teadvustamata enesele, kui palju hävingut see külvas.

Paavst võitles kommunismiga nii oma sünnimaal Poolas kui ka kogu maailmas. Ometi oli ta nakatunud kommunistlikust uskumusest, nagu oleks vaene olla üllas ning raha kurjast. Ühendriikides käis ta seitsmel korral ning iga kord mõistis ta hukka Ameerika materialismi, hurjutades ameeriklasi, et nad ei olnud valmis veel suuremat osa oma rikkusest kogu maailma vaestega jagama. Tegelikult ta halvustas kapitalismi mõjusid igal sammul – välja arvatud siis, kui korjanduskarp ringi käis.

Me oleme põhjalikult vaadelnud puuduse ja piiratuse uskumusi, mille on inimestesse programmeerinud infosfäär ja sotsiaalne võrgustik. Ajalooliselt pole aga keegi teine olnud negatiivses programmeerimises osavam kui organiseeritud religioon. Ja loomulikult asub Vatikan enamasti selle nimekirja eesotsas.

Sa tead juba, mida ma arvan hittfilmide alateadlikust sõnumist. Kui esilinastus „Kristuse kannatused“ („Passion of the Christ“), eeldasin, et ka see film on puudusteadvusega programmeeritud. Ostin paismaisi ja läksin filmi vaatama. Juba poole seansi pealt võisin tõdeda, et mul oli õigus.

Milline depressiivne film! Ja kui ideaalne film selleks, et tungida miljonite kristlaste ajupestud teadvusesse teadmise, et nad on vaesed patused, lunastust vajavad vigased olendid, kes polegi väärt armu, mida armastatud Päästja neile pakub. Tunnustagem Mel Gibsonit: ta teab suurepäraselt, kuidas õiget turuosa endale haarata. Ja mängida Jeesust valge rassi esindajana – kui suurepärane turundusvõte!

Sa mõistad, et iga piitsalööök, mis langes Jeesuse ihule ning pani selle verd pritsima, tekitas igas kristlases aina suurema süütunde. Iga kord, kui ta raske risti all kokku kukkus ning selle siis uuesti õlale vinnas, tundis filmivaataja end järjest enam väärtusetuna. Ja kui sõdurid hakkasid Jeesust ristile kinnitama, tundsid kristlased tohutut hingepiina, kuna nad ise ei küündiks kunagi samale tasemele, ükskõik kui palju palvehelmeid nad ka ei sõrmitseks, kui palju ülistuslaule neitsi Maarjale nad ka ei laulaks või kui alandlikud nad ka poleks.

Ja nagu kõik kogunesid Päästja piitsutamist ja ristilöömist Gibsoni filmis vaatama, tulid miljonid paavsti matustele Roomas, leevendamaks oma süüid, tundes end veel süüdlaslikumana. Palju katoliiklased usuvad, et mida väärtusetumana nad end tunnevad, seda paremad on nende võimalused päästetud saada. Tegelikult kaasneb sellega aga madalam enesehinnang, teravnevad väärtusetusega seotud küsimused ning suureneb nende enesehävituslik käitumine siin maamunal.

Kõigist inimestest, keda ma olen nende heaolu blokeeringute eemaldamiseks kootsinud, on seda keerulisem teha nende puhul, kel on tekkinud religiooni loodud väärtusetuse tunne. Seda sellepärast, et enamikul käib religiooniga kaasas väga suur emotsionaalsus ja suurem osa religiooside uskumusi on sügavalt juurdunud juba viie-kuueaastaselt.

Vana paavsti surma ja uue paavsti Benedictus XVI ametisse nimetamise ümber käinud tsirkus süvendas seda sõnumit veel. Harilikult ei loe ma lehtedest muud kui pesapalliuudiseid. Kuid neljavärviline uudis paavsti lahkumisest lehtede esiküljel tõmbas mu tähelepanu.

Isegi pärast Johannes Paulus II surma nakatasid tema loodud teadvust halvavad viirused inimesi hirmuga. Miami Heraldil esilehe uudis kõlas nii: „Kui ta siitilmast laupäeva öösel oma Vatikani kodus 84-aastasena lahkus, jäi seda saatma üldsuse valu ja kannatus, mis iseloomustas ka tema viimast kümnendit paavstiks oleku ajal – tema viis näidata rahvale, et lunastus tuleb vaid läbi kannatuse.“

3. PEATÜKK

Rämpstoidusõitlased: võitlus sinu keha üle kontrolli saamiseks

***

Vandenõu, millega hoida sind haige, paksu ja kurnatuna

***

stusin haiglas oma 86-aastase vanaisa surivoodil. Ta oli kord teadvusel, siis jälle mitte. Ühel meelemärkushetkel ütles ta selge sõnaga: „Siit haiglast ma enam ei lahku. Ma ei taha.“

See ei üllatanud mind. Mäletan, et mõni aasta varem oli tema õde (minu vanatädi Nettie, samuti 80ndates) mulle öelnud, et saabuvad jõulud jäävad talle viimaseks. Üritasin talle tookord vastu vaielda, anudes, et ta ei sisendaks endale selliseid negatiivseid mõtteid. Aga ta pani mu suu kiiresti kinni.

„Ma *ei taha* enam ühtki aastat elada!“ ütles ta. „Ma olen liiga haige. Ma ei saa magada. Mul on kogu aeg valud. Ma ei kannata seda enam välja. Ma elan need jõulud veel üle, aga pärast seda mulle aitab!“ Ja just nii läkski.

Niisiis, kui vanaisa ütles, et lahkub varsti siit maailmast, ei jäänud mul muud üle kui teda lihtsalt armastada ning tema otsust toetada. Oleksin soovinud, et tal oleks pikemalt elutahet jätkunud, et oleksin saanud kellegi isadepäeval helistada, kellegagi Marlinsi⁶ mängu vaatamas käia või lihtsalt üheskoos vanu aegu meenutada. Aga ma ei saanud teda paluda

⁶ The Miami Marlins – tuntud pesapallivõistkond Ameerika Ühendriikides. *TK*.

veel rohkem valu ja kannatusi taluda. Sarnaselt õega oli ta tervisega üle kümne aasta kimpus olnud ja peaaegu iga hetk kujutas endast suurt katsumust.

Ka vanaema ei kurtnud oma viimastel päevadel tervise üle. Usun, et ta poleks seda niikuinii kunagi teinud, sest ta ei tahtnud kellelegi koormaks olla. Aga me ei saa seda kunagi teada, sest Alzheimer oli tema mõistuse täielikult endale allutanud. Siiski on kindel, et päris viimastel aastatel oli tal palju kannatusi ning valusid.

Suuremal osal minu vanemaealistest sugulastest on olnud kaks ühist näitajat: tüüpiline Ameerika toitumisrežiim ja sellest tingitud haigused, tervise häving ning kannatused. Kahjuks on Ameerika viinud selle toitumisviisi koos negatiivsete tagajärgedega ka mujale maailma.

Ükski jõukusest ja edust jutustav raamat poleks täiuslik, kui selles poleks pööratud tähelepanu üldisele heaolule. Võiks isegi väita, et tervis on küllusliku eluviisi olulisim komponent, kuid paljud eiravad endiselt seda tõsiasi. Õigupoolest on paljud sageli valmis vahetama tervise kindla tööotsa, ametitõusu või rahasumma vastu. Ent nad mõistavad peagi, et see pole seda väärt. Üks saatuse julmemaid ironiaid on jõuda kuldseesse ikka, olles küll märkimisväärse varanduse omanik, kuid viletsa tervisega.

Teiseks ei suuda inimesed oma unistusi kunagi täita seetõttu, et neil jääb puudu mentaalsest taiplikkusest, heast tervisest või energiast. Rääkin aastaid, et saan rikkaks siis, kui keha ja mõistus jõuavad ühele tasandile. Aga lõpuks pidin pingutama veel rohkem, nii palju, et tervis oleks viidud maksimumtasandile. Kui oled nagu enamik inimesi, siis on sinu tervislik seisund edu saavutamiseks oluliselt kehvem, kui võiks.

Viimasel 30 aastal on tervise ja üldise heaolu teemal suuri edusamme tehtud ning suurem osa inimesi peab seda märkimisväärseks saavutuseks. Paljudele haigustele on leitud ravi, leiutatud on ravimeetodeid, mis hoiavad haigusi kontrolli all, ning palju on saavutatud ka toitumise vallas. Kõigi nende eduteede lõpptulemus on see, et lõviosa inimeste elu on küll pikem, kuid samal ajal on nad kimpus oma tervise ning haigustega ja elu

viimased aastad mööduvad viletsuses. Kõrge vererõhu ja kolesteroolitase probleemid ning südameinfarktide, diabeedi, artriidi, Alzheimeri tõve ja teiste degeneratiivsete tõbede määr on võtnud juba epideemia mõõtmed.

Kust on selline üldine tervise allakäik alguse saanud? Usun, et see on tingitud kahest halvast suundumusest meie toitumiseelistustes.

Üks neist on järjepidev *toidu muundamine sõltuvust tekitavateks aineteks*. Kartulikrõpsufirma saab endale lubada tabavat reklaamlauset „Veame kihla, et sa ei piirdu vaid ühega!“, aga sellest süütust löökausest võis juba aimata suuri pingutusi toidusõltuvuse tekitamiseks.

Füüsilist sõltuvust tekitavate toitude tootmine on väga suur äri. Lausa nii suur, et sigarettifirmad on sunnitud oma koha loovutama rämpstoidu tootjaile. Seega on toiduäri koguni palju parem kui sigarettiäri, kuna suurem osa rämpstoidu tarbijatest isegi ei adu, et neil on tekkinud sõltuvus. (Selle kohta saab rohkem lugeda Paul Zane Pilzeri raamatust „Heaolu revolutsioon“ („The Wellness Revolution“).)

Kuna suitsetamise kahjulikkus on ammu kõigile teada, ei saa Philip Morris sugune sigarettitootja enam reklaamida Marlborot noorte seas. Aga nad ei peagi seda tegema, sest on kindlustanud endale otsetee lasteni selliste toodete kaudu nagu Oreo Cookies, Cheez Whiz, Kool-Aid Slushies, Jell-O, Life Savers ja Ritz Crackers⁷.

Tänapäeval on miljonitest inimestest alateadlikult saanud rämpstoidusõltlased, sest paljud toidud, mida oleme programmeeritud ostma, sisaldavad tugevat psühholoogilist sõltuvustegurit. Vaatame seda olukorda võhiku seisukohalt. Meie kõigi seedekulglas elavad bakterid. Suurem osa meist teab, et on nii häid kui ka halbu baktereid. Meil on vaja mõlemaid. Kui need on tasakaalus, siis loovad nad üheskoos ideaalse keskkonna toidu seedimiseks, toitainete kättesaamiseks ning kehast üleliigse eemaldamiseks.

Kui sööme rafineeritud jahust tooteid (näiteks saia, küpsiseid, saia-kesi, krõpse ja pastat), siis toidavad need jamesoole halbu baktereid. Päрни

⁷ USA tuntud laste maiustused ja näksid. *Tlk.*

4. PEATÜKK

Vabanemine ohvrimeelsusest

***

Kuidas langetakse ohvri tsüklisse –
ja kuidas sealt jälle välja pääsetakse

***

Mis on järgmistel väidetal ühist?

„Kas oled tähele pannud, et alati, kui süütad sigareti, tuleb buss?“

„Ma tean, et mulle andestatakse, isegi kui ma pole seda ära teeninud, kuna Jeesus suri ristil minu pattude eest.“

„Kui olin väike, jättis isa meid maha ning sellest ajast saati on mul keeruline armastuse ning kiindumusega toime tulla.“

„Just siis, kui mu olukord hakkas lõpuks paranema, tuli mu tõpralt eksnaiselt nõue tasumata alimentide kohta.“

„Mind vägistati kunagi ja nüüd lähen enamiku meeste seltskonnas ärevaks, intiimsuhetes tuleb see mulle alati meelde.“

„Ma tahaksin tööle minna, aga niipea kui keegi märkab mu taotlusel infot süüdimõistmise kohta, ei julge keegi mind värvata.“

„Ma toetan väga isiklikku arengut ja tahaksin osaleda ka selles programmis, kuid abikaasa ei mõista neid asju eriti ja on mu osalemise vastu.“

„Tahaksin oma äri alustada, kuid naine ei toeta seda mõtet. Seega peame vist edasi viirelema ning mina jätkan tööd oma mõttetul töökohal.“

Nende lausete ühisnimetaja on inimnatuur, kes neid välja ütleb. Kui erinevalt need laused ka ei kõlaks ja kui erinevad inimesed neid ei ütleks,

on iga lause taga ühesugune inimtüüp: väärtusetustunde all kannataja, kel on madal enesehinnang ja kes on juba häälestatud negatiivsetele ootustele.

Kõige enam ühendab neid inimesi meeleheitlikult tugev püüdlus *ohvrimeelsuse* poole. Ohvriks olemise fakt iseenesest on neile midagi väga erilist. Meeleldi löbustavad nad sind lugudega oma hiljutistest äpardustest, tragöödiatest või õnnetustest, mis on neile osaks saanud. Loomulikult pole nad tegelikult mitte ohvrid, vaid vabatahtlikud. Nad on teinud valiku – kuigi enamasti alateadliku – jääda ohvri staatusesse.

Kahte asja korraga ei saa: olla ohver ja liikuda eluga edasi. Kui näed ennast kui ohvrit, siis õhkab sinust seda mõtteviisi ka väljapoole ja nii oled viimaks loonud iseeneslikult täituva ettekuulutuse. Tõenäoliselt kaasnevad sellega armastuse tõrjumine, õnnest loobumine, haiguse või vigastuste külgetõmbamine ning igasugune finantsilise või ärilise edukuse eemale tõukamine. Paned kõiki enda ümber oma ohvriks olemise lugu uskuma ning lõpuks käitud ka ise enda loodud stsenaariumi järgi.

Vahetasin hiljuti ühe tuttavaga e-kirju tema enesehinnangu ja enese väärtustamise teemal. Lapsena oli seda naist koledal kombel kuritarvitatud. Ta mainis seda mõnel korral meie kirjavestluses, aga läks ühtäkki kirjeldustes väga üksikasjalikuks. Andsin talle nõu seda teemat kunagi enam ei minu ega kellegi teisega peale professionaalse terapeudi üles tõsta.

Kui oled neist asjust professionaaliga rääkinud, siis suudad seda ka teistele niimoodi edasi anda, et see aitaks neid. Võid osaleda telesaates, kirjutada oma kogemustest raamatu või kõneleda üritusel, et aidata inimestel samasuguste olukordadega toime tulla. Kuid seni, kuni jagad oma kogemusi kellegagi, kes ei ole terapeut, on see lihtsalt hea võimalus ohvrimeelsusesse *kinni jääda*. Ja nii on palju lihtsam elada...

Miks tahavad nii paljud maailma inimesed sedavõrd meeleheitlikult ohvrimeelsuses püsida? Loetlen mõned põhjused.

1. Nii saavad nad endale kinnitada, et elus ette tulevad ebaõnnestumised pole nende enda süü.

2. Nii on lihtsam uskuda, et kõigi halbade asjade eest elus saab süüdistada väliseid tegureid, võtmata isiklikku vastutust.
3. Nii saavad nad teistelt tähelepanu, kaastunnet ja lohutust.
4. Nii asendavad nad armastuse, mida nad tegelikult vajavad, kuid ei oska vastu võtta, tähelepanu, kaastunde ja lohutusega.
5. Nii saavad nad viidata minevikus aset leidnud tõrjutusele kui põhjusele, miks nad ei saa enam kunagi kellegagi emotsionaalselt lähedaseks.
6. Nii saavad nad kasutada varasemaid ebaõnnestumisi kui õigustust kunagi mitte isegi proovida seada endale kõrgeid eesmärke ja võtta endale olulisi ülesandeid.
7. Nii saavad nad kinnitust, et nad on vaid „vaesed patused“, „nad ei küündigi millenigi“ või pole neil õiget haridust või õigeid tutvusi, et edu saavutada.
8. Nii saavad nad end juba väikese poisi või tüdrukuna tunda kangelasena, kes võitleb vastu ootusi kurjade jõududega.
9. Nii tunnevad nad end rohkem spirituaalsete inimestena, kuna usuvad, et on ohverdanud oma õnne füüsilise inimesena ja pälvivad tegeliku autasu teispoolsuses.
10. Nii saavad nad jääda alateadlikku seisundisse nagu suurem osa inimesi ning lasta lihtsalt elul voolata, ilma et peaks ise mõtlema.

Need, mida just lugesid, olid kümme peamist põhjust, miks inimesed jäävad rumalaks, haigeks ning rahast lagedaks. Pole vahet, millist põhjust – või pigem kombinatsiooni – sa kõige tõenäolisemaks hindad, lõpptulemus on ikka sama: elad ühedimensioonilist nappide elatusvahenditega elu, lihtsalt eksisteerid ilma ühegi tõelise õnnetunde või teostusvõimaluseta. Ja see on kuritegu. Ega ole kindlasti see tee, mida mööda sooviksid liikuda.

Oleks mõistlik see nimekiri veel kord üle lugeda (eriti viimased kolm punkti). Seejärel hindada kriitiliselt, millised neist võtad omaks, kuna

ohvrimeelsuse tunnistamine on esimene samm sellest vabaneda. Niipea kui ohvrimeelne käitumine on kindlaks tehtud, ei ole see enam emotsionaalselt laetud.

Põhjuse väljaselgitamiseks tuleb minna tagasi varajasse programmeerimisperioodi, lapsepõlve, mil kujunevad välja põhiuskumused. Need saavad sind kõikjal läbi elu. Nad määravad ära ka selle, mida sa oma ellu ootad ja mida tegelikult oma ellu kutsud. Programmeerimise, selle tekitatud põhiuskumuste, sinu loodud visiooni ja lõpptulemuse vahel on selge seos.

Tõenäoliselt satud oma elus ühte kolmest järgmisest tsüklist:

- 1) *Midase puudutus* – kõik, mida puudutad, muutub kas kullaks, platinaks või Pradaks,
- 2) *staatiline joon* – kõik päevad on ühesugused ja elu möödub vaikes meeletehes,
- 3) *põhjatu auk* – elu on nagu pidev allakäiguspiraal, kus üks draama, trauma ja tragöödia järgneb teisele.

Väga vähesed inimesed liiguvad nende tsüklite vahel. Suurem osa on ühes tsükli kinni kas enamjagu elust või terve elu. Ja väga vähesed paiknevad esimeses tsükli, Midase puudutuses. Enamik on valinud endale staatilise joone stsenaariumi, püüdes kuidagi töönalalaga ühele poole saada, et laenata siis endale piisavalt filme, mis aitaks neil argielust ja üksluisest elust kuni esmaspäevani välja lülitada – ja iga nädal kordub sama. Ning kõige väiksem, ent järjest kasvav hulk on neid, kes on kinni põhjatu augu tsükli, kutsudes pidevalt oma ellu traumasid ja draamasid. Nad seilavad ühest ebaõnnestumisest ja tagasilöögist teise, kinnitades endale iga kord, et elu on õudusunenägu, pärast mida me sureme.

Kui neil õnnestub lõpuks loodetud tööintervjuule pääseda, selgub enne väljasõitu, et autol on rehv tühjaks läinud, ja nad ei jõua sinna. Nad võivad kraabitava lotopiletiga 4000 dollarit, kuid see raha läheb tasumata

5. PEATÜKK

Rikkaks saamise metafüüsiline element

***

Puuduv lüli motivatsiooni ja pealehakkamise vahel

***

Metafüüsika on filosoofia haru, mis uurib reaalsuse olemust, eriti vaimu ja ainelisuse seoseid. Uurime nüüd, milline on see seos küllusteadvuse seisukohalt, täpsemalt, kuidas jõutakse motivatsioonist millegi tööks saamiseni.

Mind on ristitud Miljonärist Messiaks, kuna olen kindel, et me kõik oleme sündinud olema terved, rõõmsad ja rikkad. Inimesed küsivad minult sageli, kas ma tõesti usun, et kõik maailma inimesed võiksid olla jõukad. Nad ise arvavad, et maailma rikkusel on piirid ning seda ei jagu kõigile. Aga tegelik rikkus ei ole limiteeritud.

Ma usun päriselt, et igaühel on võimalik osa saada rikkusest, mida ta ihaldab. Universaalne külluse seadus töötab sinu *jaoks* aga vaid siis, kui lased sel *läbi* enda mõjuda. Seega, igaüks meist saab sellest osa niivõrd, kui võrd mõistame selle seaduse olemust. Ent väga paljudele maailmas tekitab see suurt segadust.

Emmet Foxi sõnutsi peitub eduka elu saladus selles, kui hästi suudame luua oma soovitud seisundile mõttelise vaste ning kui hästi suudame oma mitte soovitud seisundi mõttelise vaste enda küljest maha raputada.

Mida see tähendab?

Jõukus luuakse kõigepealt mõtte tasandil. Kõik hea, mida oma ellu kutsud, on ideaalsel kujul sinu mõtetes superteadvuse tasandil juba olemas. Metafüüsiliselt väljendudes tähendab see, et oled jõukuse juba saavutanud, muidu poleks sa seda osanud endale soovida.

Kõrgeima teadvuse tasandil paiknevad arusaamad küllusest, vitaalsest tervisest, ideaalsest ametist ja hästi toimivatest suhetest. Seal asuvad ka sinu Rooma villa, disaineririided, punane Lamborghini Diablo ning teised ihaldatud rikkuse materiaalsed kehastused. Jõukus peitub sinu enda sisemises jõus, mis ootab vaid vabastamist.

Selleks et seda hüvet *füüsilisel* tasandil ellu kutsuda, tuleb nende kahe maailma vahele sild ehitada. Et küllus saaks kehastuda, tuleb luua liikumiskanal. Enne kui jätkame arutelu külluse teemadel, on ehk abiks, kui selgitan selle tähenduse lahti.

Tegelik *küllus* tähendab armastavaid suhteid, rahuldust pakkuvat tööd, panustamist kõrgemaks hüvanguks, ilusaid päikeseloojanguid, võrratuid suviseid äikesetorme, pakatavat tervist, vestlusi sõpradega kella kaheni öösel, vikerkaari ja kiisupoegade mängulist loomust. See on teadmine, kust hüve pärineb ning et elu tugineb tugevale vaimsele pinnasele.

Ja... samuti tähendab see garaaži pargitud autot, mis paneb südame põksuma, see tähendab ilusaid maju seal, kus sulle meeldib olla, ja kingi täis garderoobi, mis oleks Imelda¹¹ vääriline, ning piisavalt sära, et panna süda rõõmust hõiskama.

See võib oluliselt erineda sellest, mida on sulle õpetatud *new age'i* külluseringides. Osa inimesi võib väita, et küllusel pole mingit pistmist rahaga. See on lihtsalt rumal jutt.

Jah, ma nõustun, et raha eest ei saa õnne osta. Kuid raha teeb elu sujuvamaks ning võib sügavast viletsusest eemale hoida. Palju lihtsam on olla õnnelik siis, kui sa ei pea muretsema üüri maksmise, lastele kuluva raha või toidu ostmise pärast. Näguripäevi aitab vältida ka see, kui jätkub raha lapse hambaklambrite eest maksmiseks, hooldusteenuste ostmiseks

¹¹ Imelda Marcos – Filipiinide presidendi Ferdinand Marcose lesk, kel oli eriline armastus kingade vastu. *Tlk.*